

der ikke kan få det, så vi deler det. Og så foreslog de en model, som andre har taget lidt ved lære af.

I forhold til det, som nogle anvender i dag – f.eks. også skraldemændene i Århus – taler forslaget om 100 pct.s dækning. På den måde kan man godt sige, at der bliver en merudgift for staten, hvis forslaget går igennem; men der bliver jo ikke en merudgift for det offentlige på nogen måde, heller ikke for staten, hvis man gennemfører ordningen og nogle benytter sig af den. Alternativet er, at man benytter sig af sabbatorordningen, som er billigere, og som staten tjener penge på.

Men det oprindelige forslag fra skraldemændene i Århus var helt neutralt for det offentlige. Nu har man valgt at kombinere sabbatorlov og løntilskud, og det er rent faktisk blevet dyrere for staten, når man lægger de to ting sammen. Det har den fordel, at de langtidsløse under alle omstændigheder kommer ind i systemet; men det betyder også, at der bliver tale om a-mennesker og b-mennesker på arbejdsmarkedet, fordi nogle af dem, der kommer ind, ikke deltager på samme måde som de andre. Derfor mener vi, at denne model helt oplagt er at foretrække frem for den model, som anvendes nogle steder, hvor man kombinerer sabbatorlov med andre ordninger.

Dertil kommer det yderligere problem, at sabbatorlovsordningen udløber med årets udgang. Efter nytår kan der ikke længere laves aftaler, og derfor kan man ikke sige efter den 31. december, at man bare kan benytte sig af sabbatorloven og indgå aftaler. Men derfor er det også relevant at diskutere spørgsmålet om, hvordan vi kan få en orlovsordning, som kan bruges i forbindelse med deling af arbejdet, når det ikke længere er aktuelt at henvise til sabbatorlovsordningen.

Fra borgerlig side taler man om, at der er nogle, der får 13 ugers ferie, og at der bliver kunstige hvilepauser. Der er altså nogle i øjeblikket, som har været arbejdsløse gennem mange år. De har også haft en kunstig hvilepause, for det er virkelig kunstigt, at man ikke kan få lov til at arbejde.

Det er en lang ferie at have: at være arbejdsløs med nogle jobtilbud indimellem, men ellers være ledig i mange år i træk. Det er ikke særlig behageligt, så jeg tror egentlig, at det dér med at fremstille det, som om det er det rene slaraffenland for nogle mennesker at komme ind i en sabbatorlov eller ind i skraldemandsmodellen, er langt fra virkeligheden.

Der er tale om nogle mennesker, som tilbyder at dele arbejdet med andre, og de tilbyder også at betale for det selv. For der er jo ikke tale om, at de får fuld lønkomensation. For dem, der er på lavtløn, kan der være tale om, at de får 90 pct. Det er jo det maksimale. Og for dem, der tjener mere, er det jo langtfra fuld komensation. Specielt for nogle af dem, der har meldt sig på området, nemlig skraldemænd og HT-chauffører, er der jo tale om en ganske betydelig lønnedgang, som de er villige til at tage, og som nogle har taget, selv om de kun får 80 pct. dækning.

Så vil jeg godt lige kommentere spørgsmålet om, hvordan man finder ud af det med den geografiske og den faglige mobilitet: Det kører man med inden for nogle fagorganisationer, hvor man allerede i dag har det sådan, at man ikke fra hverken arbejdsgiver- eller lønmodtagerside må acceptere overarbejde, medmindre arbejdsløsheden er under et bestemt tal.

Det vil så sige, at i tilfælde af – således som det gælder inden for den grafiske branche – at man i dag har en arbejdsløshed, som overstiger de 3 pct., tager man stilling til, om der dermed er behov for at have overarbejde.

På samme måde kan man selvfølgelig også finde ud af det andre steder. I det her tilfælde er det ikke et spørgsmål om overarbejde, men et spørgsmål, om man accepterer denne model. Hvis det er et problem, at det er 3 pct., kan man da tale om, at det måske skulle være 4 eller 5 pct., men jeg regner heller ikke med, at det er det, der er problemet. Det, der er problemet her, er, at man generelt fra borgerlig side – først og fremmest fra Venstres og Fremskridtspartiets side – er imod ordninger, som kan bidrage til, at færre mennesker er arbejdsløse og er meldt på arbejdsmarkedet som værende arbejdsløse. Det hænger selvfølgelig sammen med den økonomiske tankegang, der ligger hos Venstre, nemlig at man synes, at hvis vi bare har udbud og efterspørgsel, og hvis bare udbudet af arbejdskraft er højt nok, så går det hele af sig selv. Det har vi sådan set set at det ikke gør, men det, der er tale om, er, at der er klare politiske forskelle i vores opfattelse. Derfor forventer vi heller ikke, at vi kan mødes her.

Fru Pia Christmas-Møller bebrejdede os måske lidt, at det her var en genfremsættelse. Det er sådan set ligegyldigt, hvad vi gør, for der kan altid findes en grund til at bebrejde os, kan jeg forstå. Tidligere, da vi kom med et forslag, blev vi bebrejdet, at det nok var, fordi der var kommet et andet parti ind i Folketinget.